

ВЛАДИМИР РИБИН ЗДРАВЕЙ, ГАЛАКТИКА!

Превод от руски: Любомир Стоилов, 1977

chitanka.info

Най-сетне тишина. Нито предзвездни вихри, нито бясна вибрация, от която изтръпваха дори роботите, нито бесните вопли на двойниците. Тишина. Искат ти се да затвориш очи и да се забравиш, да потънеш в меката люлка на електросъня. Сигурно ще направя точно така след четири часа, когато блоковете на паметта ще прекопират кашата на моите мисли и спомени, а главният електронен мозък провери всички системи на кораба и анализира случилото се по време на последното така паметно завъртане. И след като доложи, че всичко е в ред. Тогава аз ще събудя другарите си. Само след четири часа.

С какво започна всичко това? За мен би било просто да го анализирам отзад напред. Но ние сме така програмирани, че да започваме от началото. А тези начала във всяка работа са колкото искаш, дори ако предварително се уговори, че за начало ще се смята, така да се каже, стабилизирането на своето положение в пространство–времето. А ако нещата се преобърнат? Тогава краят ще бъде начало, а началото — краят. Тогава класическите причинно-следствени връзки окончателно ще се объркат. Както зеленооката Ария в своите по женски нелогични поетически находки.

— ... Петро, искаш ли да се добереш до тайната на тайните?

Така ми каза Иван Пospelов, първият главатар на нашия детски „Вигвам“, изхитрил се да стане по някакъв начин главен астрофизик на Земята. Каза ми както в нашето детство, подсмивайки се за всеки случай. Макар да знаеше абсолютно точно, че в нашето време всеки човек ще се втурне към примамливата светлина на тайната, затваряйки очи. С какво друго би могъл да живее човек, ако не в борбата с неизвестното. Колкото по-трудна е борбата, толкова по-значима е и победата...

Именно от този простицък въпрос започнаха моите митарства. Но ако се погледне по-сериозно, имаше и други причини. Едната от тях си има дори име — Ария.

За първи път я видях в Лунното градче. На наблюдателната площадка — прозрачна полусфера, увиснала над пропастта. Тогава Ария стоеше сред площадката и четеше стихове на своите прадеди:

— „Тишината и звукът са свързани по-здравот от възел и звуците, изострени от тишината, се плъзгат по обрасналите пътеки, зазорява се и изгревът е за тези, които ще дойдат, и за онези, които ще си отидат...“

От стиховете вееше древна мистика, а самата Ария, някак си цялата контрастна и ярко осветена от слънцето, беше като призрачно слънчево зайче на кадифения фон на небето.

Без да си давам сметка какво правя, тръгнах през цялата площадка към нея по матовия проблясващ под. Видях, че тя е мулатка, раменете ѝ са меки, закръглени, а очите зелени като на котка.

„Това е — казах си аз, — никъде няма да полетя, за мен ми стигат и тайните на Земята.“

— Вие също ли ще отлетите до центъра? Заедно с нас? — запита ме тя така, сякаш сме познати от сто години.

— Заедно с вас? — възкликнах аз. — Разбира се!...

... Не летяхме дълго. Забавихме се само в началото, когато се добирахме до нулевата зона, разположена на сто астрономически единици. Там навлязохме в подпространството и изскочихме от него почти в изчислената точка — на периферията на звездния куп в централната част на Галактиката. Именно оттук започна истински и нашата експедиция. Предстоеше да се вбием в звездната каша и като направим само един кръг, като комета да обиколим центъра на Галактиката. Преди това корабите, управлявани от роботи, вече на два пъти бяха преминали този път и той се смяташе за напълно безопасен. Но човекът си е човек, голата информация не му достига и той се нуждае от преки впечатления, а освен това оставаха тайна и неотменимите странни загуби на паметта на корабните роботи. Сякаш там, в центъра на Галактиката, някой за известно време ги изключва.

Ние знаехме, че централната част на Галактиката не е безгласна както периферията ѝ, и включихме всички защитни полета, с които разполагахме. Но това не ни помогна, звукът възникваше сякаш вътре във всеки от нас. Това дори не беше звук, а някаква сложна вибрация. Бих нарекъл това „вибрация на душата“. Тя приличаше на обикновената нервност, ако не беше ни изтощила още през първата седмица на полета, довеждайки ни до истерия и почти до умопобъркване.

И тогава се събрахме на съвет. Всичките шест — Сергей, Анджей, Хосе, Лю и Ария — единствената жена на нашия кораб. Разбира се, и аз, вашият покорен слуга — човекът, на който се падна главното изпитание. Така поне смятах аз още съвсем доскоро. Сега, когато всичко остана зад гърба ми, нямам тази увереност. Вече почвам

да мисля дали всъщност не ми е потръгнало, като именно на мен се падна да премина през всичко това? В какво би могла да се корени същността на живота, ако не в изпитанията и преодоляването на трудностите?

Седяхме цели два часа в каютата един срещу друг, спорехме и мрачно поглеждахме към стоящия встрани от главния пулт ярко червено-жълт блок за управление на подпространството. Достатъчно беше да се разкъса розовата пластмасова ципа, закриваща копчето на превключвателя, за да се гмурнем веднага в немия вакуум на нашето околослънчево пространство. Наистина, за тази цел беше необходимо да се подготвят някои неща, за да не би случайно да изскочим съвсем от нашата Галактика. Но това може да се направи за късо време.

— А какво би било, ако всички потънем в сън? — каза Ария.

— За вас това е най-добрият изход — дочу се от пулта спокойният, едва доловимо трептящ глас. — Аз ще съумея да изпълня програмата на експедицията самостоятелно.

По време на спора ние някак си бяхме забравили за седмия участник в дискусиата — за електронния мозък. На сухия език на инструкциите той се наричаше ГРУК — Главен робот за управление на кораба. Но ние свойски го наричахме „Друг“.

— Тогава, защо въобще тръгнахме? — каза Анджей. — Бихме могли да си спим и на Земята.

— Вие няма да издържите нервните претоварвания — възрази „Друг“.

— Това какво е, предположение ли? — внимателно запита Хосе.

— Не, не е предположение... — „Друг“ намигаше с рубиновите си очища и сърдито прогърмя с високоговорителите.

— А какво би било, момчета — засмя се Ария и всички с изненада я погледнахме — да се смее в такъв момент? — ако ние бодърствуваме последователно? Да речем, по двама?

В този момент тя ме погледна и аз вдигнах ръка като ученик.

— Съгласявам се първи. Ще издържа.

Но „Друг“ се оказа лош другар. Като се поокашля с високоговорителите си, той обяви, че оптималният вариант е да се бодърствува поединично. И добави, сякаш за да ни утеши, че той ще съобщи, когато бодърстващият самотник започне да си „губи

главата“, и ще разбуди оногова, чието нервно състояние е най-близо до нормата.

... Дежурството започнах с неизвестно от кого установената древна традиция да се огледа корабът. Това би могло да се направи, без да се излиза от удобното кресло на дежурния: роботите биха ни доложили и за най-малкото отклонение от нормата и биха ни показали всичко както трябва. Но аз тръгнах сам, съпровождан от тихото и предпазливо шумолене под стъпките на моята „бавачка“, както всички наричаме своите лични роботи, наричани официално с неясната дума „съпровождащи“ и придадени към нас за вечни времена. Никой от нас нямаше на Земята „бавачка“, тъй като ползуването на такива услуги там се смята недостойно за човека. Но за космонавти, отиващи в задпространствените далнини, те са задължителни и суровият Устав на кораба предписва да не се прави нито една крачка без съпровождаща „бавачка“ — полумашина-полуживо същество, знаещо, помнещо и умеещо всичко на света.

Обикновено космонавтите бързо свикваха със своите съпровождащи и връщайки се на Земята, тъгуваха за тях, както някога хората са тъгували за кучетата, за които толкова много съм чел още в училище. Засега обаче вечното присъствие на „бавачката“ нещо ме дразнеше. Хвърлиш върху масата видеокнига — какво може да й стане на една книга, ако искаш, дори танцувай върху нея, — но „бавачката“ ще те погледне с укор, ще вдигне книгата и ще я постави на библиотечната полица в нишата. Събуеш обувките си само за да пошаваш малко с пръсти и да почувствува хладината на пластмасата, а „бавачката“ веднага ще ти напомни, че трябва да стъпиш върху електрическото килимче. И още много други работи. Знаех, че скоро ще свикна с педантичните й грижи за моето здраве, за хигиената на психиката ми и за моите знания и способности; знаех, че скоро просто няма да мога да мина без нея, но сега, в самото начало на дългия път през неизвестното, по детински се надсмивах на нейната педантичност и в себе си я наричах Досадница. Но тъй като думата „Досадница“ отблъсваше дори мене, аз я съкратих до „Доси“ и по такъв начин задоволих и себе си, и разбирацията всичко „Друг“, тъй като — отново по неизвестно от кого заведена традиция — космонавтите наричаха своите „бавачки“ с човешки имена: мъжете — с женски, а жените — с мъжки.

И така, ние с „Доси“ вървахме по необятно дългия коридор, който в кръг обикаляше целия кораб. Вдясно се редуваха безкрайната редица на овалните илюминатори, а вляво бяха вратите, също снабдени с илюминатори, и също така овалните отвори към центъра на кораба, където имаше всичко: оранжерията и енергетичните камери, басейнът с чудесния плаж и защитената със стройно силово поле светая светих — кабината за управление, мястото на корабния дежурен и обиталище на „Друг“.

Вдясно, отвъд илюминаторите, дишаше и пулсираше Космосът. Тук той не беше кадифеночерен, както около Земята, а светеше с безбройните звезди — бели, сини, жълти и червени.

Когато ми омръзна да гледам звездните купове, тръгнах към камерите за сън и спрях пред вратата, зад която спеше Ария. Тя беше полуизлегната в дълбокото кресло, отметнала глава и съвсем не изглеждаше спяща, а само почиваща си, само за минута затворила очи.

Дълго я гледах, а след това почуках по стъклената врата. „Бавачката“, дежуреща неотлъчно край нея, сърдито замига с очищата си индикатори, приближи до вратата и спусна светонепроницаемия екран. Това беше по-лошо от всякакво наказание, тъй като ме обричаше на пълна самота. Знаех, че „бавачката“ ще вдигне екрана веднага щом си тръгна, но въпреки това натиснах с брадичката си клавиша за връзка, прикачен към вратата, и се оплаках на „Друг“.

— Всеки път щом се приближите до вратата, у спящата се наблюдават изменения в психо-физиологическото ѝ състояние — търпеливо ми обясни „Друг“.

— Щом е така, анализирай следното — казах аз, за да се развлека.

И започнах да му чета едно от древните стихотворения, които някога бях чул от Ария:

— „Усмивката ти, Млечен Път, разреже моя небосклон. Златисти пчели размахват като звезди крила край твоите мургави страни...“

„Друг“ мълчеше. В наушниците си ясно чувах колко напрегнато бръмчи.

— Гледай да не изгориш от натоварване! — изсмях се аз и тръгнах по коридора, подгонван от измъчилото ме докрай нервно треперене.

В илюминаторите звездите, големи и малки, близки и далечни, все така горяха, а протуберансите шаваха като неизвестни чудовища с дългите си пипала. Помислих си: каква ли би могла да бъде горещината в тази пещ на Галактиката — и с ужас си представих какво ще стане, ако дори само за миг ослабят нашите защитни екрани. Мислейки това, завих в първия коридор, натам, където можех да се измъкна от заслепяващата очите ми мозайка на звездните огньове. Сега вече знаех къде да отида — в банята. Съблякох се, с удоволствие потупах голия си корем, заставах под душа и натиснах ръчката. Вратата меко се затвори. Веднага отгоре, отстрани и отдолу запръскаха леките прохладни струи на водата. Те ставаха все по-силни, гладеха и притискаха тялото ми от всички страни.

Кой ли е измислил това чудо, душа?! Колко ли начини за миене са изобретени — и с въздух, и с електричество, и с помощта на ултразвукови пипала, приятно отпускащи и премахващи умората — съчетаващо така да се каже, приятното с полезното. Въпреки това обикновеният първобитен, горещ или студен душ е нещо незаменимо. Той и премахва умората, и ободрява, и успокоява, и радва...

Като затворих очи, тъй като не е в правилата ми да използвам очила под душа, аз кляках и подскачах, въртях се и сякаш плувах върху силните струи, разпервайки ръце. След това запуших с крак клапата, напълних кабинката до самото ѝ гърло с вода и се цамбурках колкото си исках в разпенените водовъртежи и във вълните на въздушно-водната смес.

В този миг почувствувах — именно почувствувах, тъй като не можех да отворя очи, — че ме гледат. В първия момент не обърнах на това усещане никакво внимание: какво ли не може да ти се стори, когато си напълно сам. Разбира се, ако не се смятат роботите. След това все пак се изхитрих да погледна, като заслоних очите си с ръце, и тогава ми се стори, че сякаш някой стои в съблекалнята. Но и тогава не се развълнувах. Може би това е моят костюм, който виси на закачалката? Вдигнах ръка обаче и напипах на главата си подвижната пластинка на превключвателя. Веднага чух и почувствувах ниския вой на Космоса и разбрах какво ме е подгонило тук, в банята. Искало ми се е с успокояващ масаж и с шума на водата да заглуша този вой и да си почина от него.

Предпазливо, сякаш страхувайки се от нещо, отворих едното си око и зад водните капки върху стъклото видях ясно човек. Той стоеше в средата на отворената врата и с изненада и дори страх ме гледаше. Да, да, мога да се обзаложа, че непознатият се страхуваше от нещо. Впрочем всъщност аз не бих го нарекъл непознат: имах чувството, че някъде сме се срещали, и то не в далечното си детство. И в същото време бях сигурен, че това не е нито Анджей, нито Сергей, Лю или Хосе. Разбира се, не беше и Ария. Близостта ѝ бих доловил не по-зле от тази дива вибрационно-шумова нервомелачка.

„Може би е промъкнал се нелегално космически скитник? — ми се мярна неясна мисъл в главата. — Но в такъв случай как не сме го открили досега?“

Открехнах горната част на илюминатора и погледнах към човека.

— Какво си се ококорил? — казах му аз, мъчейки се да остана спокоен. — Излез, дай ми възможност да се облека.

— М-да! — каза той с твърде познат глас.

Непознатият се забави нещо около вратата.

— Струва ми се, че започвам да разбирам — каза той. — Слушай, я се ощипи.

— Моля.

— Ощипи се за лявото ухо, а?

— И после?

— Тогава всичко е ясно, ти — това съм аз.

— Не ми обърквай главата...

— Да, да, ти — това съм аз, само че ти сякаш си вчерашен.

— Ти си вчерашен.

— Ама виж се в огледалото.

Послушах го и се обърнах към огледалната стенна панела, в която видях себе си и разбрах, че си приличаме като две капки вода с онзи, който стоеше на вратата. Само че неговите коси бяха съвършено сухи, макар и разрошени.

— Какво значи това?

— Засега не зная.

И сякаш всичко, което ставаше, беше най-обикновено, ние си обърнахме гръб и аз тръгнах надясно по коридора. Коридорът беше дълъг и тесен, с матово проблясващ къдрав килим по средата. Вляво и дясно се редуваха овалните затворени кабинички с тъмни панели

отстрани. Обикновено при обиколка аз докосвах тези панели, вратите се плъзгаха встрани и зад тях се запалваха зелените очи на дежурните роботи, което означаваше, че в секциите всичко е наред.

Около секциите за почивка беше сумрачно: слабата светлина падаше в коридора само през прозрачните врати. Бързах, без да гледам напред. А когато вдигнах глава, замръзнах като вкаменен: до вратата, към която толкова много теглеше, стоеше онзи тип, моят двойник, и надзърташе вътре с подозрителен интерес. Това ме разтревожи: значи той не е тръгнал наляво, а кой знае защо е дошъл тук към секциите за сън? Какво ли му трябва тук?

— Хей! — подвикнах му аз, изваждайки тежичкия преобразовател на полето.

Той трепна и внезапно ловко отскочи встрани и се скри зад ъгъла. Ситният, бърз тропот на неговите обувки се чуваше добре дори през преградите и бързо затихна в дъното на коридора.

Погледнах внимателно в секциите. Всичко беше както обикновено и само Ария като че ли малко се беше изместила в съня си, а в лицето ѝ се беше появило нещо насмешливо.

И в този момент видях нещо вече съвсем необяснимо: моят преследвач, моят двойник се беше върнал и преспокойно мина по коридора край мен.

— Слушайте! — извиках аз. — Хайде все пак да поговорим!

Глухото ехо се заблъска из коридора и сякаш извикаха изведнъж няколко души. Но моят двойник дори не се огледа.

— Чакайте!

Тръгнах по-бързо, след това се затичах, но и онзи пред мене също побягна и разстоянието между нас не се намали.

— Стой! — смъкнах от главата си шлема и го хвърлих след бягащия. В този момент почувствувах как нещо меко ме удари в гърба. Обърнах се и видях на пода собствения си шлем. Не там, накъдето го бях хвърлил, а точно тук, в краката ми.

Изведнъж чух шум от вода. Разбрах, че обикаляйки коридорите, съм се върнал при банята, в която съвсем наскоро, лишен от каквито и да е миражи, се цамбурках в блажена самота в гъвкавите струи на водния масаж. Помнех добре, че бях изключил водата, и пълен с нови безпокойства, отворих вратата на банята. И поразен спрях на прага: зад прозрачната вода на херметичната капсула, сред пенещия се воден

коктейл плуваше гол човек. Той отвори очи и с невероятна изненада ме погледна, след което изключи водата.

— Какво си се ококорил?! — каза ми той с такъв тон, сякаш с него сме стари приятели. — Излез, дай ми възможност да се облека.

— М-да! — изненадах се аз. — Струва ми се, че започвам да разбирам. Слушай, я се ощипи.

— Моля?

— Ощипи се за лявото ухо, а?

— И после?

— Тогава всичко е ясно, ти — това съм аз, само че ти сякаш си вчерашен.

— Ти си вчерашен.

— Ама виж се в огледалото — казах аз, излизайки от съблекалнята.

Той наистина се огледа и се обърна към мен с израза на крайно изненадан.

— Какво значи това?

— Засега не зная.

Сега вече започвам да разбирам някои неща: както се вижда, звездите по някакъв начин са затворили в пръстен веригата на събитията. Сега, докато този тип ходи из коридорите и тича след своя двойник, аз трябва час по-скоро да се добера до командната кабина...

— „Какво значи това, да тича?“ — сепнах се аз от неочакваната си мисъл. И това значи, че сега вече ще има двама двойници? А след това? Колко всъщност ще са те всичко? И какво ли ще почнат да правят?...

Чувствувах, че всяка секунда ще се объркам окончателно и въобще ще загубя способността да мисля последователно. А без тази способност човекът не е човек. Именно в това се състои всъщност нещото, което наричаме разсъдък — причинно-следствените връзки.

Аз се залових като за спасителна нишка за спомените си, в които всичко беше просто и ясно. Но в съзнанието ми изплуваха стиховете: „Тежък шум затъпка ушите и се изправи като стена... В часа на залеза, в кървавочервената мъгла като черна химера се изправя стената...“ Стиховете ме забъркаха още повече. В нормалния свят логичните връзки на бъркотията от стихотворни образи по някакъв начин

успокояваше въображението. Сега, когато мозъкът ми жадуваше за яснота, подобни стихове отнемаха и последните ми сили.

... Коридорът се отдръпна и очерта просторна зала пред вратата на командната кабина. Дотичах до прозрачната стъкло-пластмасова врата и ударих по панелата, тъмнееща вдясно. Но вратата не се отвори. Едва сега забелязах, че двойникът вече е в кабината. Той отстъпваше към ъгъла, към малиново-жълтия пулт за управление на подпространството.

— Не се приближавай до пулта! — закрещях аз и заудрях по вратата. И дадох нареждане на моя робот. — Счупи я!

— Не се разрешава да бъдат нанасяни повреди на кораба — спокойно ми отговори моята „Доси“.

— Е, добре. — Реших да сменя тактиката. — Ти можеш ли да влезеш в кабината?

— Разбира се — каза „Доси“. И тръгна към вратата. И вратата, както винаги е било преди това, се отвори пред нея.

И не почнах да изпитвам съдбата и се хвърлих след нея. За мое удивление в кабината освен „Доси“ нямаше никого.

Креслото се огъна послушно, следвайки формата на тялото ми, и аз веднага разбрах какво ми се иска сега повече от всичко — почивка и дълбок сън. Нищо да не виждам и нищо да не чувам. Но нали точно в това се състоеше самата цел на експедицията — да се види и чуе всичко.

— „Друг“ — повиках го аз, — какво значи всичко това?

— За вас това е най-добрият изход — отвърна познатият ми пресипнал и леко трептящ глас.

— Не разбирам.

— Аз ще успея да изпълня сам програмата на експедицията...

— „Другарче!“ — изплаших се аз. — Какво става с тебе? Защо повтаряш едно и също като повреден магнитофон?

Някой заудря по вратата. Когато се огледах, видях двойника, притиснал лицето си към стъклото. Той размахваше преобразователя и макар да знаех със сигурност, че е безсилен срещу вратата на кабината, аз все пак скочих и отстъпих към ъгъла. И в този момент си помислих: щом като аз можах да проникна през вратата, то и той ще може да го стори. С помощта на двойника-робот. Блъснах се в креслото пред пулта за управление на подпространството, паднах в него и поставих

ръката си върху розовата пулсираща пластмаса, която закриваше копчето на включващото устройство. Помислих си, че ако двойникът проникне в кабината, ще преведа кораба в подпространството и ще проверя кой е той...

В този момент пред вратата се появи втори двойник, трети, четвърти...

Те тичаха, блъскаха се и сякаш без да се забелязват един друг, викаха нещо.

А след това започнаха да изчезват. Един по един. Но едва залата пред вратата на кабината опустя, когато в нея се появи... Ария. Бавно и ленива след съня, тя се спря пред вратата, сладостно потърка с ръка очите си, сякаш искаше да махне някаква невидима завеса...

Нима това е лъже-Ария? Само това не стигаше... А може би тя е истинската, която се е събудила?... Изведнаж видях, че отнякъде се появи нов двойник, който бавно се приближи към нея, и тя като въздъхна, сложи главата си на рамото му.

В този момент аз не издържах и ударих с юмрук върху розовата пластмаса.

Събудих се в пълна тишина. Екраните за външно наблюдение чернееха в космическата пустота. Кръстоската върху щурманския екран показваше, че сме някъде в периферията на Галактиката. Това беше успех: в рамките на своята звездна система ние можехме да правим скокове в пространството колкото искаме.

— „Друг“ — запитах аз, — какво беше всичко това?

— Временно-пространствен паралакс — отвърна познатият глас, сякаш нищо не беше станало.

Паралакс... Изглежда, и аз самият бях започнал да разбирам някои неща. Това не беше паралакс, не беше просто ъглово изместване, а цял пръстен от пространство–време. Живеейки в свят, в който всичко си има начало и край, ние неволно живеем с мисълта, че извън границите на разумното се допуска възможността за несъществуване на времето. А нали всичко в света е материално? Безпространствеността и липсата на време — та нали това не е нищо друго освен вечност и безкрайност. Деца на определени природни условия, съществуващи по периферията на нашата Галактика, ние неволно фетишизираме тези условия, приемайки често срещаното за нещо абсолютно. Дори своите работи ние даряваме със слабостите си.

Да правим иначе, би означавало да ги освободим от нашата власт над тях...

А тук — в централната част на Галактиката — съществува друго време и пространство. За това имат вина гравитационни или други аномалии, само че тук всичко е извито в спирала, а може би и на кълбо. Пътешествие по пръстените на времето?...

А може би пръстените на пространство–времето не са аномалия, а закономерност и за нашата Слънчева система? Просто край една периферийна звезда пътят по пръстена е така дълъг, че от гледна точка на човешкия живот е безкраен. Безкраен е в периферията на Галактиката, но не и в нейния център.

Разбрах много неща в този миг на просветление, но не можах да разбера само едно: защо пръстените на пространство-времето само при хората сблъскват миналото с настоящето и настоящето с бъдещето. Защо не се повтарят и роботите. Нали аз въобще не можах да видя двойника на моята „Доси“.

Една след друга върху пулта пламваха зелени светлинки: роботите, обслужващи секциите, докладваха, че преминаването през подпространството е протекло нормално. Ненормална беше само моята изтощително тежка умора. Впрочем и за нея имаше обяснение: да прескочиш през хиляди парсеци, без дори да си поставиш шлема, без дори да вземеш някакви мерки за лична защита — не може да мине даром.

Облегнах се върху меката облегалка на креслото, включих записите на паметта и започнах да си припомням всичко, което беше станало с мен по време на самотното ми дежурство. То трябваше да продължи четири часа. Само четири часа!

А след това, кой знае защо, вдигнах глава. И видях Ария. Тя спря пред вратата, сладостно потърка с ръка очите си, сякаш искаше да махне някаква невидима завеса.

Скочих на крака. Ария се приближи към мене, въздъхна и сложи главата си на рамото ми, сякаш уморена от една безкрайно дълга раздяла.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр. 32-33/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.